

Sygn. akt III U 248/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2013r. w Suwałkach

sprawy **D. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość emerytury

w związku z odwołaniem D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 29 stycznia 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 248/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.01.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) przyznał D. K. prawo do emerytury od 01.12.2012r.

W odwołaniu D. K. domagała się zmiany decyzji i ponownego ustalenia wysokości świadczenia przez uwzględnienie okresu zasiłkowego od 26.07.1995r. do 25.08.1995r., łącznej kwoty wynagrodzenia za 1989r. w wysokości 4.235.805zł. oraz świadczeń w naturze, które otrzymała w 1986r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż okres zasiłku chorobowego został uwzględniony zgodnie z zaświadczeniem Rp-7 z dnia 03.10.1996r., podobnie jak wynagrodzenie za rok 1989 ustalone na kwotę 4.579.745zł, również zgodnie z zaświadczeniami Rp-7.

Sąd ustalił, co następuje:

D. K. (ur. (...)) na podstawie decyzji z dnia 15.12.1995r. uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 13.11.1995r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z

6 lat kalendarzowych tj. 1986-1991 i tak wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvpw) wyniósł 166,55%. Po uzyskaniu uprawnień do emerytury odwołująca nie podjęła zatrudnienia.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został wówczas ustalony zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 08.11.1995r. (k. 14 akt ZUS), wydanym przez (...) w S.. W spornym 1989r. (...) wskazała, iż odwołująca uzyskała wynagrodzenie w wysokości 4.235.805zł, w tym kwotę 328.164zł tytułem tzw. „trzynastki”. Jednak w dniu 03.10.1996r. (...) zweryfikowała zaświadczenie Rp-7 i ponownie poświadczyla wynagrodzenie osiągnięte przez odwołująca w 1989r. wyłączając „trzynastkę”, od której nie istniał obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne. Zatem w 1989r. wynagrodzenie osiągnięte przez odwołującą w (...) w S. wyniosło 3.907.641zł. Uwzględniono w nim gratyfikację jubileuszową po 25 latach pracy w wysokości 75% miesięcznego wynagrodzenia, którą odwołująca uzyskała w dniu 17.08.1989r. w wysokości 183.110zł. Zmiana ta spowodowała konieczność ponownego wyliczenia wvpw z lat 1986-1991, który wyniósł 164,35%.

W dniu 26.10.1999r. odwołująca przedstawiła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z Ochotniczych Hufców Pracy w S. za lata 1988-1990 (k. 57 akt ZUS). Wynagrodzenia za te lata zostały uwzględnione i ponownie wyliczony wvpw wyniósł 174,26%. Wynagrodzenie za 1989r. wyniosło 4.579.755zł i stanowiło sumę wynagrodzenia osiągniętego w (...) w S. i (...) (672.104zł).

W dniu 31.12.2012r. odwołująca wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 29.01.2013r. organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę od 01.12.2012r. przyjmując do ustalenia wysokości tego świadczenia dotychczasową podstawę wymiaru, czyli 174,26%.

Biegła z zakresu finansów i rachunkowości w opinii dokonała wyliczenia wvpw w 3 wariantach (opinia k. 20-29). Z jej wyliczeń wynikało, iż wvpw wyliczone z 6 lat kalendarzowych tj. 1986-1991, był najkorzystniejszy. Inne warianty były mniej korzystne, gdyż wvpw z 20 lat wyniósł 148,53%, a z 10 kolejnych lat kalendarzowych – 25,16%.

W okresie od 26.06.1995r. do 26.07.1995r. odwołująca korzystała z zasiłku chorobowego (Rp-7 k. 25 akt ZUS). Okres ten został zaliczony do okresów nieskładkowych.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury.

W związku ze złożonym przez odwołującą wnioskiem o emeryturę w wieku powszechnym (art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) przyznane jej świadczenie zostało wyliczone z uwzględnieniem podstawy wymiaru emerytury przyznanej decyzją z dnia 15.12.1995r. z lat tj. 1986-1991. Wariant ten był najkorzystniejszy.

Sąd nie znalazł również podstaw do weryfikacji podstawy wymiaru za 1989r. Wynagrodzenie za ten rok wyniosło w sumie 4.579.755zł i obejmowało wynagrodzenie uzyskane zarówno w (...) w S. jak i (...) w S.. Wyłączeniu podlegała trzynasta pensja, którą odwołująca uzyskała w 1989r. w związku z zatrudnieniem w (...) w S., gdyż nie została od niej odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne (informacja (...) z dnia 03.10.1996r. k. 24 akt ZUS), a podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne określało wówczas rozporządzenie Ministra Pracy, Płac Socjalnych z dnia 27.12.1983r. (Dz.U. Nr 73, poz. 332). W związku z tym „trzynastka” nie może zostać wliczona do podstawy wymiaru. Natomiast do podstawy wymiaru za 1989r. uwzględniona została nagroda jubileuszowa, która odwołująca uzyskała po 25 latach pracy.

Do podstawy wymiaru nie można było doliczyć świadczeń w naturze, które odwołująca miała uzyskać w 1986r. Wymiar tych świadczeń nie został przez wnioskodawczynię wykazany. Nie wynika on również z dokumentacji osobowej. Ustalenia w tym zakresie nie mogły opierać się na teoretycznych założeniach, iż odwołująca uzyskiwała świadczenia

w naturze - mydło, kremy, bez uzyskania potwierdzenia ich wartości oraz czy zostały odprowadzone od nich składki. Klasyfikację wynagrodzeń osobowych określała uchwała nr 33 Rady ministrów z dnia 25.03.1983r. i zgodnie z §1 ust. 1 p. 5 do wynagrodzeń osobowych nie były zaliczane wartości świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów bhp oraz ich ekwiwalentów.

Odnosnie ostatniego żądania wnioskodawczyni, Sąd nie dopatrył się uchybień w ustaleniach organu rentowego dotyczących okresów nieskładkowych, w tym okresu od 26.06.1995r. do 26.07.1995r., który został potwierdzony w oparciu o dokumentację pracowniczą.

Konkludując, decyzja z dnia 29.01.2013r. była prawidłowa i wysokość emerytury została wyliczona prawidłowo. Potwierdzono to w oparciu o uzyskaną dokumentację pracowniczą oraz opinię biegłej z zakresu finansów i rachunkowości. Odwołująca powoływała się również na wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, jednak w przypadku podstawy wymiaru za 1989r. wpis okazał się nieprawidłowy, gdyż uwzględniał trzynastą pensję, od której nie odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne. Miarodajne były zatem dane wynikające z akt osobowych, których kompletność i wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd rozważał również, czy wniosku nie potraktować, jako żądania o przeliczenie wcześniejszej emerytury, jednak po uzyskaniu prawa do tego świadczenia odwołująca nie przepracowała wymaganych 30 miesięcy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt